

L'aproximació al refugi s'havia de fer en cotxe. Però uns quilòmetres abans, la pista queda tallada per la neu. Deixem el cotxe i el canviem pels esquís, que a partir d'aquest moment passen a ser el nostre mitjà de transport.

Són les vuit del matí i ja caminem. Fa un dia excel·lent. La neu un xic dura, està en òptimes condicions. Els meus companys, molt més experimentats que jo —Que no ho sóc gens— em diuen que hem de salvar més de 1200 m. de desnivell i que, per tant, cal espavilar-nos si no volem trobar la neu tova abans del segon refugi.

Encara no fa deu minuts que caminem quan tot d'una se'ns empetiteix el cor. Els nostres ulls no s'acostumen al que veuen, i nosaltres ens mirem incrèduls.

És una allau! Sí, una monstruosa allau caiguda fa uns quants dies. "Deu ser provocat, perquè no enxarpi ningú a sota" —diu algú de nosaltres, hem de pensar que és així—. I, després dels deu minuts necessaris per salvar l'obstacle prosseguim la nostra marxa. No n'hi ha pas cap de dubte. Això són els Alps! Ningú no diu res. Caminem.

Estem enfilant un suau pendent dins un bosc molt clar. "Us heu adonat que tots els arbres, fins i tot els arbustos, són morts?" —diu en Quim. Aquest cop no hi ha resposta. Tots ho veiem i cap no arriba a comprendre-ho. Una sensació d'impotència —Sí, aquesta és la paraula— es posa a dins nostre i ens fa esclatar de ràbia. La pluja àcida ha atacat el que fins ara era l'únic lloc on la paraula "progrés" encara no hi havia fet mal: la muntanya. Ja no calen fàbriques, ni vivendes, ni la porqueria de la gent per contaminar la muntanya. N'hi ha prou que ploqui o nevi. L'aigua que cau ja és contaminació!

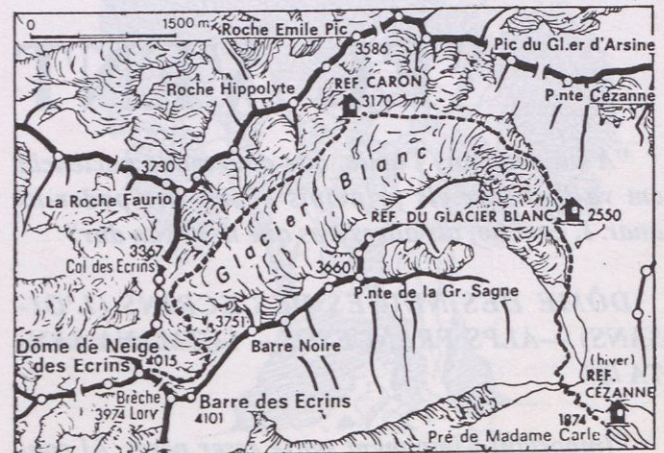
És la nostra primera impressió dels Alps. Aquells avets negres que esperàvem trobar no hi són, i els que hi ha són morts. Amb l'enganyós consol de saber que més amunt no hi ha vegetació, esperem que la vall es vagi obrint davant nostre i ens mostri tot allò que l'ha fet motiu de peregrinació de tants d'excursionistes.

Hem deixat el bosc. Més enrera queda la civilització. Ara ja tot és salvatge, i la gent que trobem són persones. Aquest món ens agrada!

Comencem a divisar els séracs de l'antiga morrena, actualment reculada —com ja comença a ser costum en totes les geleres. De sobte, un eixordidor soroll ens alarma. Aquest cop, l'allau és en directe. Està baixant uns metres davant nostre. En aquests moments, la ment ens ha quedat en blanc. Ningú no ha sabut què fer. Ens hem espantat! Després, més calmats, ens hem adonat que el perill no existia, ja que el despenament es produïa força lluny de nosaltres.

Arribem a una immensa pleta. És el Prat de Madame Carle (1874 m.) Al final d'ella, hi trobem el refugi Cézanne, on hi havíem d'haver arribat en cotxe, de no ser per la neu. A partir d'ara, només resta pujada.

El pendent s'accentua cada cop més i més, les voltes maria són inevitables i seguides. Ens dirigim als séracs que havíem vist fa una estona i que ara la mateixa pujada ens tapa. Ens acostem cada cop més a la morrena del Glaciar Blanc. Això és nou per nosaltres! Al nostre Pirineu, desgraciadament, no resten ja séracs d'aquests tipus ni llengües de glaciars tan marcades. Esquivem alguna esquerra i anem enfilant amunt mantinguent aquest impressionant panorama alpí a la nostra esquerra.

PLANXISTERIA i PINTURA

FRANCESC

C/. Ferrocarril, 50
Telèfons: Taller 46 18 79 - Part. 46 0397

CASSÀ DE LA SELVA
(Girona)